

Zorg om de dag van morgen

Bij alles in dit leven is het van belang de juiste attitude aan te nemen en gaat het erom de juiste positie te kiezen. Dat doet de christen ten opzichte van de dag van morgen, want die bestaat voor hem niet.

Het is algemeen bekend dat de toneelspeler, verblind als hij is door de schijnwerpers, voor zich het diepste duister ziet liggen, de zwartste nacht. Men zou denken dat hem dat in de war zou brengen en hem onrustig zou maken. Maar nee, vraag het hem maar en je zult vernemen dat hij zelf toegeeft, dat dit hem juist steun geeft, hem rust geeft, hem vasthoudt in de betovering van de illusie. Het zou hem juist storen als hij iets zou kunnen onderscheiden, al was het maar een enkele toeschouwer.

Zo is het ook met de volgende dag. Men klaagt soms en vindt het triest dat de toekomst zo duister voor ons ligt. Oh, het ongeluk is pas daar als ze niet duister voor ons ligt, als vrees en voorgevoel en verwachting en aards ongeduld de volgende dag bevroeden! – Iemand die roeit, keert zijn rug naar het doel, waar hij toch naartoe werkt.

Zo is het ook met de volgende dag. Hoe meer een mens met de hulp van het eeuwige zich verdiept in zijn leven in het heden, hoe meer hij zijn rug keert naar de volgende dag, zodat hij die helemaal niet ziet. Als hij zich omkeert wordt het eeuwige voor zijn ogen verward, het wordt hetzelfde als de volgende dag. Maar als hij het, om op de juiste manier naar het doel (de eeuwigheid) toe te werken, de rug toekeert, dan ziet hij de volgende dag helemaal niet, terwijl hij met behulp van het eeuwige juist heel duidelijk de dag van vandaag, de opgaven daarvan, ziet.

Als er in het heden op de juiste manier gewerkt moet worden, dan moet hij positie kiezen. Het werkt alleen maar vertragend en het leidt af als je elk ogenblik je ogen wil vestigen op het doel, of het nu al dichterbij komt en nu nog ietsje dichterbij. Nee, wees voor eeuwig en in ernst vastbesloten, dan richt je al je aandacht op je werk – met je rug naar het doel gekeerd. Zo zit men als men roeit, maar dezelfde positie neemt men aan als men gelooft.

Je zou denken dan zo'n gelovige het verst verwijderd is van het eeuwige, hij die totaal zijn rug heeft toegekeerd en in het heden leeft, terwijl degene die het meent te onderscheiden er veeleer naar uitkijkt. Toch is de gelovige het dichtste bij het eeuwige, hij die de rug heeft toegekeerd, terwijl de apocalypticus (die zich richt op de laatste der dagen, een doemdenker) het

allerverst van het eeuwige afstaat. Het geloof wendt het eeuwige zijn rug toe, juist om het nu, vandaag helemaal bij zich te hebben. Maar waar een mens zich op de toekomst richt, en vooral, als dat met aardse passie gebeurt, dan bevindt hij zich op grote afstand van het eeuwige, dan wordt de volgende dag een monsterlijke, verwarde gestalte, als in een sprookje.

Kierkegaard: *Christelijke redevoeringen*, 1848, pg. 74-75